

delelsen derom vil her i Salen blive hørt med det Vemod, Tabet af en trofast og affholdt Arbejdsfælle vækker. Han havde været Medlem af dette Ting fra 1881 til 1887, forinden han den 5te April 1898 valgtes i Skelskør. De Aar, i hvilke han havde staaet uden for det politiske Liv, havde ikke rokket den uforbeholdne demokratiske Tankegang; han med sin støtte Holdning; sin gode Forstand og sit sunde Lune kunde give saa djærvt et Udtryk. Han vil blive mindet som en Mand, der, hvor han færdedes, vandt Tillid og lige til det sidste holdt de folkelige Tanker i Ære, der havde baaret hans Ungdom. Derfor var han ogsaa blandt dem, der af Folketinget sattes til at løse Forsvarskommissionens store Opgave. Han vil blive savnet i og uden for Rigsdagen.

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(J. Jensen, Kjøbenhavns 10de Valgkreds): Det er blevet nødvendigt, at jeg gør nogle Bemærkninger til adskillige af Talerne i Eftermiddags, idet der fra flere Sider er blevet fremsat saadanne Paastande, som jeg ikke vel kan lade henstaa uimodsagte. Jeg skal først gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister, som jeg synes var unødvendig hidsig i Tonen i Dag; jeg synes ikke, at der var nogen sær Anledning for den højtærede Minister til at være personlig. Naar jeg i Forgaars fremhævede, at den ærede Ministers Foredrag om denne Sag kun var Ord, havde jeg slet ikke tænkt paa Ministerens Form, paa, om hans Foredrag var langt eller kort; jeg havde blot haft det for Øje, at Ministeren ikke vilde gaa ind paa Lovfor- slagets Princip, og saa kunde alle de Indvendinger, som kunde gøres mod dets Form, jo meget godt have været undladte, medens jeg vilde være meget glad ved at høre Indvendinger imod et Forslag, som jeg interesserede mig for, hvis jeg havde Vished for eller dog nogen Udsigt til, at man, naar disse Indvendinger bleve imøde- gaæede, eller de Krav, som stillede for at gaa ind paa Forslagets Princip, bleve efterkomne fra Forslagsstillerens Side, vilde være i Stand til at naa et Resultat. Vi pleje jo nemlig al Tid her i Rigsdagen at holde paa — det hævdes fra alle Sider — at vi ere forhandlingsvenlige, at vi skulle se at enes om at komme til et Re-

sultat. Det vil altsaa sige, at ingen Forslagsstillere nogen Sinde kunne vente at fremsætte Forslag, som de ikke kunne blive nødsagede til at gaa med til at for- andre i en eller anden Retning eller paa flere Punkter for at faa dem gennemførte. Og selvfølgelig have vi Forslagsstillere været forberedte paa det samme. Men man har under denne Sags Behandling fra forskellige Taleres Side valgt at gaa uden om selve Spørgsmaalet, selve det, som Lov- forslagene i sig selv indeholde, og at beskæf- tige sig lidt med andre Ting. En frem- med, som var kommen her ind i Salen i Eftermiddags, vilde meget let faa det Ind- tryk, at det var Forslagsstillerne, som her sade paa Anklagebænken, at det var dem, som havde begaaet noget overordentlig galt ved at fremsætte dette Forslag, at det var dem, som ikke vilde hjælpe Ar- bejderne eller de nødlidende. Men saale- des forholder det sig jo ikke. Thi hvis Regeringen og Tingets Flertal eller de, som ere Modstandere af de af os forelagte Lovforslag, havde haft den Opfattelse, at det var paa Tide at foretage noget for at støtte dem, som lide Nød paa Grund af Arbejdsløshed eller af anden Aarsag, have de jo haft rig Lejlighed til selv at stille Forslag; der har jo ikke været noget som helst i Vejen for, at de kunde have fremsat Forslag, som vare Udtryk for de Tan- ker, de havde om Maaden, hvorpaa dette Spørgsmaal skulde løses. Jeg synes der- for, at det er lidt urimeligt, at man, naar man ikke har gjort det, da i saa høje Toner bebrejder Forslagsstillerne, at der findes en enkelt Kommune i Lan- det, ganske vist den allerstørste, som ikke har en fri Fattigkasse, og som, som Følge deraf, ikke har ydet di- rekte Tilskud til nødlidende uden for Fattigvæsenet. Det er jo nu for det første ikke ganske rigtigt. Kjøbenhavns Kommune har jo i det forløbne Aar paa forskellige Punkter bidraget til at afhjælpe Nød, men ganske vist langt fra i den Udstrækning, som jeg kunde ønske. Men det er jo lige saa sikkert, at Kommunens Anvendelse af sine Midler er indskrænket ved de gæl- dende Love, og Anvendelsen navnlig af Laanemidler er jo altid underkastet In- denrigsministeriets Bestemmelse. Hvis vi f. Eks. skulde oprette en fri Fattigkasse, maatte vi have det ved Lov; vi kunne ikke henlægge Indtægter, som nu indgaa i Kom- munens Kasse, til andre Formaal, med mindre noget saadant er tilladt ved Lov. Hvis vi, naar vort Budget er saaledes